

זוהר הקדוש עם פירוז'

מתוך מלבש על הפרשה

סדרת שלח תשפ"א

עלון מס' 135

י"ל בעזה"ת ע"י מרכז מתוק מלבש ת.ד. 5135 ירושלים

פירוט הארץ שהו משונים בגודלם מראה על ההשגחה מבחינה עלונה מאד

אמר רבי שמעון, רמז להם רמייא דחכמתא, על מה דשאילו בקדמיתה, דכתיב (שמות ז ז) היש יהוה בקרבנו אם אין, אמר, מפני תהמון אי היא אתחזיא להאי או להאי, אמר לנו, אי תהמון דאייבא דארעא בשאר ארעי דעלמא, יש בה עז, אילנא דחוי, ולא מתר עללה יתר, ואי תהמון דאייבא דארעא נתיר ומשניא מפל אחר דעלמא, תנדעון דהא מעתקא קדישא קא נגיד ואתמשך ההוא שנוייא עללה מפל אחריו דעלמא, וברא תנדעון הייש בה ע"ז אם איין, ודא בעיתון בקדמיתה (ביבליון בעיתון) למנדע דא, דכתיב הייש יהוה בקרבנו, בקרבנו דיקא, או אם אין, ועל דא, והתחזקם ולקחטם מפרי הארץ, למנדע שניא דיליה.

מתוק מלבש

הארץ גודלים ומשונים יותר מכל מקומות שבולמים, תנדעון דהא מעתקא קדישא קא נגיד ואתמשך ההוא שניא עללה מפל אחריו דעלמא או תדעו כי מן עתיקא קדישא שהוא א"א [בחינת הכתר] נמשן אותו שניוי הגadol שיש בה מכל המקומות שבולמים, ובדא תנדעון הייש בה ע"ז שהוא זיא [בחינת התפארת], או אם יש בה ע"ז שהוא זיא [בחינת התפארת]. ודא בעיתון בקדמיתה איין שהוא א"א [בחינת הכתר], למנדע דא ואת זה רציתם לדעת בתחליה, דכתיב הייש יהוה בקרבנו, בקרבנו דיקא הינו שאלו אם זיא [בחינת התפארת] שוכן בקרבנו הנקרא הויה, או אם אין שהוא א"א [בחינת הכתר] הנקרא אין, ועל דא ועל כן אמר להם והתחזקם פ"י חזקו בה' ובאמונתו, ולקחטם מפרי הארץ כדי למנדע שניא דיליה לדעת אם יש שניוי בהם או לא, והרי ראו שפירות הארץ ישראל הם משונים וגודלים משאר פירות הארץ, אם כן היו ראויים שתתנהגו על ידי א"א [בחינת הכתר], ואילו לא חטאו המרגלים היו באמת מושגים ומנתגים על ידי א"א [בחינת הכתר].

(דף קנה ע"ב, ובכיאורינו ברך יג עט' כז-כח)

פירוט הארץ שהו משונים בגודלם מראה על ההשגחה מבחינה עלונה מאד

אמר רבי שמעון מה שאמր להם משה וראיתם את הארץ גו' הייש בה עז אם אין, רמז להם רמייא דחכמתא על מה דשאילו בקדמיתה רמז להם רמז של חכמה על מה ששאלו מנו בתחליה, דכתיב הייש יהוה בקרבנו אם אין כלומר אם זיא [בחינת התפארת] הנקרא בשם הויה שוכן בקרבנו ומשגיח עליינו, או א"א [בחינת הכתר] הנקרא איין משגיח עליינו (כמיטול נדלילו רג' דף קטע ע"ה), אמר להם משה, מפני תהמון אי היא אתחזיא להאי או להאי שם בארץ תראו אם היא רואה לזה או לזה, אמר לנו, אי תהמון דאייבא דארעא בשאר ארעי דעלמא וכן אמר להם, אם תראו שפירות הארץ הם כבשר ארצות העולם, יש בה עז, אילנא דחוי או היא מושגת ומונגת רק על ידי עז החים שהוא זיא [בחינת התפארת], ולא מתר עללה יציר ולא מקום עליון יותר, כלומר אין הנהגת הארץ על ידי א"א [בחינת הכתר], ואילנא דחמון דאייבא דארעא נתיר ומשניא מפל אחר דעלמא ואם תראו שפירות

השכינה נתלבשה בפֶּלֶב וונכנה למערת המכפלה

ויעלו בNEGב ויבא עד חברון, ויבאו מבעי ליה, אלא אמר רבי יוסי, פֶּלֶב הוא דאתא לצלאה על קברי אבותה, אמר פֶּלֶב, יהושע הא ברכיה משא בסיעא עלאה קדישא, ויכיל לאשתובא מניעתו, ואני מה עבד, אימליך למבעי בעותא על קברי אבותה, בגין דישתויב מרוזיהון (ס"א מעיטה בישא) דשאר מלאין.

רבי יצחק אמר, מאן דהוה רשים מפלחו, דא עאל בגוויה, דביה פלייא פלא, ותא חזי, מאן הוא פקיף משאר אחרני דיכיל לאעלא תפון, דהא כתיב ושם אחימן שיש ותלמי, ומחייביו דלהון מאן יכיל לאעלאה (דף קנט ע"א) במערתא, אלא שכינטא עאלת תפון בכלב, לבשרא לאבhn, דהא מטה זמנה לאעלא בניהו לארעא, דאומי לון קדרשא בריך הוא, ודא הוא ויבא עד חברון.

אין לשאול על דברי השיתות כי אי אפשר להשיגם

רבי יהודה היה איזיל בארכח באחריה רבי אבא, שאל ליה, אמר מלה חד בעינא לשאלא, בגין

מתוק מדבר

ט ג' כי ה' אלהיך הוא העובר לפניך אש אוכלה, הוא ישמידם והוא יכינעם לפניך וגנו, וראה לדבר כי ותא חזי, מאן הוא פקיף משאר אחרני דיכיל לאעלא תפון בא וראה, כי מי הוא חזק יותר מאשר בני אדם אחרים יכול ליכנס לשם, דהא כתיב שהרי כתוב ושם אחימן שיש ותלמי ילידי הענק, והם קליפות קשות וחזקות, (פסס מן טנפחים כלו נקלו צמחי סמלכות, מלך טנפחים לטיסום דיסים קאיס), ומחייביו דלהון מאן יכיל לאעלאה (דף קנט ע"א) במערתא ומפחדם מי הוא שיכול ליכנס במערת המכפלה, אלא שכינטא עאלת תפון בכלב אלא השכינה נכנסת שם בהתלבשותה בכלב, כי אין עוד מלבדה להושיע מיד העritzים האל, והיא נכנסת שם כדי לבשרא לאבhn דהא מטה זמנה לאעלא בניהו לארעא דאומי לון קדרשא בריך הוא לבשר לאבות כי הגיע הזמן לקיימים את השבועה שנשבע להם הקב"ה להכניס את בניהם לארץ, ודא הוא זהה שכותוב ויבא עד חברון היינו השכינה, ואלמלי לא חטא המרגלים היו ונכנסים לארץ מיה. (דף קנה ע"ב-קנט ע"א, ובביאורינו ברוך יג עט כט.)

אין לשאול על דברי השיתות כי אי אפשר להשיגם

רבי יהודה היה איזיל בארכח באחריה רבי אבא רבי יהודה היה הולך בדרך יחד עם רבי אבא, שאל ליה שאל רבי יהודה מרבי אבא, אמר, מלה חד בעינא לשאלא אמר לו כי דבר אחד אני רוצה לשאול, בגין

השכינה נתלבשה בפֶּלֶב וונכנה למערת המכפלה

ויעלו בNEGב ויבא עד חברון, שואל ויבאו מבעי ליה אם נאמר על כל המרגלים היה ציריך לומר בלשון רבים ויבאו, ומשיב אלא אמר רבי יוסי, פֶּלֶב הוא דאתא לצלאה על קברי אבותה כלב לבדו הוא שבא להתפלל על קברי האבות שלא יהיה נפתח לעצת המרגלים, אמר פֶּלֶב חשב בעצמו, יהושע הא ברכיה משא בסיעא עלאה קדישא יהושע הרוי ברכו משה בסיעע עליון הקדוש, ויכיל לאשתובא מניעתו ויכול להנצל מן המרגלים, ואני מה עבד ואני מה עשה כדי להנצל עצצת המרגלים, אימליך למבעי בעותא על קברי אבותה, אבותה נתייעץ בעצמו להתפלל ולהתחנן על קברי האבות, בגין דישתויב מעיטה בישא דשאר מלאין כדי שניצל מעצה הרעה של שאר המרגלים, (ולך על פי סכל מכל עין וזה מעלה נפסקה חלה שמות טהרותם, עס כל זא חול וטהורו כלון כדי לאסמי נפסק וווענד עד סגולון). (רמ"ק ומקר"מ ולמ"ז)

רבי יצחק אמר הנה רבי יצחק מפרש מש"כ "ויבא" היינו השכינה, וזה שאמר מאן דהוה רשים מפלחו מי שהיה רשום וחשוב מכלום, כלומר שאנו כלל עם אחרים לרוב חישובתו, והיינו השכינה, דא עאל בגוויה היא נכנסת ובאה עד חברון, דביה פלייא פלא כי הכל תלוי בה, כי היא יכולה להכינע את החיצונים כמו שאמר הכתוב (למ"ס

הידע קדשא בריך הוא דזמין בר נש למחטי קפיה ולמגוז עליה מיתה, אמאי ברא ליה, דהא אוריתא הוה פרי אלףין שנין עד לא איברי עולם, וכתייב בה באורייתא (במדור ט ד) אדם כי ימות באלהל, (שם ט ח) איש כי ימות, וימת, ויחי פלוני וימת, מי קבעי קדשא בריך הוא לבר נש בהאי עולם, דאפילו אי אשתקל באורייתא ים מא ויליא ימות, ואי לא אשתקל באורייתא ימות, כלא בחד ארחה, בר פרישותא דההוא עולם, כמה דעת אמר (קהלת ט ב) בטוב בחוטא אמר ליה, אורחוי דמארך וגורי דמארך, מה דעתך לך למטרה בהו, מה דעתך לך רשות למינך ולאסטפלה שאיל, ודרלית לך רשו למינך, כתיב (שם ה) אל תתן את פיך לחטיא את בשרה, דאורחותי קדשא בריך הוא, וסתירין גניזין עלאין דההוא סתים וגניין, לית לך לשאל.

מתוק מדבר

ימות, פלא בחד ארחה כי דרך אחד לכל הנבראים בעולם הזה שנגורע עליהם המות, בר פרישותא דההוא עולם חזן מן ההפרש וההבדל שיש בין צדיק לרשע בעולם הבא, כי בודאי לעולם הבא יש הפרש גדול ביניהם, אבל אני שואל בבחינת האדם בעולם הזה, מה הפרש ביניהם, כמה דעת אמר כמו שנאמר מקרה אחד לצדיק ולרשע וגוי בטוב בחוטא הרוי שכל הנבראים ימותו, ואם כן יותר ראוי ששארו הנשמות בעולם העליון כי שם הוא ההפרש בין צדיק לרשע, ואם תאמר לנו נבראו כדי לראות מי הוא צדיק בטבעו וכי הוא רשע בטבעו, בשביל זה לא היה צורך לבראם, כי יודע הקב"ה דרכיהם בני אדם, וראיה לזה כי אלפיים שנה טרם שנבראו האדם כבר גור עליו הקב"ה מיתה, מהמת שידע שירשיע. (מוסلم ט' ומפרשים)

אמר ליה רבי אבא לרבי יהודה, אורחותי דמארך וגורי דמארך, מה לך למטרה בהו דרכיו הנטרים של קונו, וגורות חכמו יתברן, למה לך לטrhoה בהם להבינים, כי שאלה זו היא עמוקה, שנראה שככל מה שගלו לפני הקב"ה מוכרכה להתקיים, ואם כן בטלת הבחירה, וענין "גורי דמארך" הינו מה שנגור המות מתחילה הבראה, מה דעתך לך רשות למינך ולאסטפלה שאיל מה שיש לך רשות לדעת ולהסתכל, שלא, ודרלית לך רשות למינך ומה שאין לך רשות לדעת, כתיב על זה נאמר אל תתן את פיך לחטיא את בשרה, דאורחותי קדשא בריך הוא וסתירין גניזין עלאין דההוא סתים וגניין, לית לך לשאל לא כי דרכיו של הקב"ה וסתיריו הגנוזים העליונים שהוא סתום ונגנו, דהינו הסודות של ג' ראשונות של חב"ד, והפעולות הנמשכות מהם, והינו חכמו וביתנו ורצונו וידיעתו, אין לנו לשאול ולדקדק בהם, כי מילא אין להשיגם. (דף קנט ע"א, ובכיאורינו כרך יג עט' לא-לו)

הידע קדשא בריך הוא דזמין בר נש למחטי קפיה כיוון שייע הקב"ה שעתיד האדם לחטו לפניו, ולמגוז עליה מיתה ושיגור עליו מיתה, (ולן פקק שידיומו ימנין לג פ██ג ויקס, ונולדו שימנע סמלס יומו, עס סיום סגמילים פידו, וגס מפי לילדת סגממה לעולס אטמאן), אם כן אמאי ברא ליה למה ברא את האדם בעולם הזה, והיה ראוי שהיה עומדת למעלה בעולם שנבראו בו, והיה משמש במורים, ולא יבא לעולם הזה כדי שלא יחתה ולא יצטרך להסתלק ממנו, שנמצא ביאתו וסילוקו לבטלה אחר שיחזור אל עולם הקודם, וכן בעולם הזה אין לו רווח אלא חטאו, כמו שתכתב (קפלט ט' כ) כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחתה, והואיה לדבר שהמיתה מוכרתת דהא אוריתא הוה פרי אלףין שנין עד לא איברי עולם, כי התורה הייתה ב' אלפיים שנה עד שלא נבראו העולם, ר"ל עוד קודם שחטא אדם הראשון ונגור עליו המיתה, ובכתוב בה באורייתא וכבר כתוב בתורה אדים כי ימות באלהל וכי תמא שפירושו הוא כמחוזל (נרכות טג ע"ג), שאין התורה מתקיימת אלא למי שסמיות עצמו עליה, הרוי כתוב עוד איש כי ימות וכן אין לו, וזה בודאי נאמר על מיתת הגוף, ועוד כתוב בפרשת בראשית וימת פלוני, ויחי פלוני וימת ואז היה בהם צדיקים שהאריכו ימים ואfillו הכى לא ניצלו מן המות, הרי שהتورה אינה תלויה באדם בעולם הזה, והיא מחייבת לאדם את המיתה והסלוק, אבל לא מה צריך הקב"ה את האדם בעולם הזה, הלא אם כן מי קבעי קדשא בריך הוא לבר נש בהאי עולם לא מה צריך הקב"ה את המיתה ומיטמא ויליא ימות כי אfillו אם יעסוק בתורה יום ולילה ימות, ולא חועיל לו התורה להציגו מיתה, ואי לא אשתקל באורייתא ימות וגם אם לא יעסוק בתורה

לא יהיה עד ביאת המשיח דור נעלם בדורו של רשב"

אמר ליה, אורייתא פלא סתים וגלייא, ובתיב (דברים ט כה) הנסתירות ליהו"ה אלהינו"ו והנגולות לנו ולבנינו, הנגלוות לנו, דעתך רשו לשאלא ולעינא ולאספלה בהו ולמנדע בהו, אבל הנסתירות ליהו"ה אלהינו"ו, דיליה אינון וליה אהיזין, דמן יכול למנדע ולאתדרבקא דעתוי סתימה, וכל שבן למשאל.

פא חזי, לית רשו לבני עולם למיימר מלין סתימיין ולפרשא לון, בר בוצינא קדישא רבינו שמעון, דהא קדשא בריך הוא אספם על ידו, ובгин דרא דיליה רשיימה הוא לעילא ותפה, ועל דא מלין אמרו באתגליליא על ידו, ולא יהא דרא ברא דאייה שארי בגניה, עד דיתמי מלכא משיחא.

מתוק מדבר

ולמנדע בהו שיש רשות וצריך לשאול ולחתבון בהם ולדעת אותם, אבל הנסתירות ליהו"ה אלהינו"ו היינו דיליה אינון, וליה אהיזין שלו הם, ولو הם ראים, ואין לנו לשאול בהם, דמן יכול למנדע ולאתדרבקא דעתוי סתימה כי מי יכול לדעת ולהשיג דעתו הסתומה של הקב"ה, כי הוא הדעת והוא הידע והוא הידע, וכל שבן למשאל וכל שכן שאין ראוי לשאול בידיעתו של הקב"ה כלל. (ימ"ק וגניל'ה ומפלקס)

פא חזי, לית רשו לבני עולם למיימר מלין סתימיין ולפרשא לון בא וראה, כי אין רשות לבני העולם לומר דברים סתוםים ולפרש אותם, בר בוצינא קדישא רבינו שמעון רק המאור הקדוש רבינו שמעון, דהא קדשא בריך הוא אספם על ידו כי הקב"ה הסכים על ידו, ובгин דרא דיליה רשיימה הוא לעילא ותפה ולפי שהדור שלו רשום ומסויים למלחה ולמטה, ועל דא מלין אמרו באתגליליא על ידו ועל כן דבריו הסודות נאמרים על ידו בಗלייא, ולא יהא דרא ברא דאייה שארי בגניה, עד דיתמי מלכא משיחא ולא יהיה עוד דור נעלם כדורו הזה שהוא נמצא בתוכו, עד שיבא מלך המשיח. (דף קנט ע"א, ובכיוורינו ברך יג עט' לנ"ל)

לא יהיה עד ביאת המשיח דור

נעלם בדורו של רשב"

אמר ליה רבי יהודה לרבי אבא, אי הכי הא אורייתא פלא סתים וגלייא אם כן הרי כל התורה היא סתומה ונונה, כי הנגולות הם רק לבוש וגוף התורה, וסודותיה הם נשמה ופנימיות התורה, דהא היא שמא קדישא עלאה חוו כי היא שם קדוש ועליהם, ומאן דמתעסק באורייתא פאלו אתעסק בשמיה קדישאומי שעוסק בתורה נהשך לו כאילו מתעסק בשמו הקדוש, וαι הכי לית לנו לשאלא ולאספלה ואם כן כמו שאתה אומר שאין לשאול בנגולות התורה, כן אין לנו לשאול ולחתבון גם בנגולות התורה, בתמייה.

אמר ליה רבי אבא לרבי יהודה, אורייתא פלא סתים וגלייא התורה כולה היא סתומה וגוליה, ושמיה קדישא סתים וגלייא וכן שם הקדוש הוא סתום וגלי, ויש הכל גדול בין הנסתירות שהם מג' ראשונות, לבין הנגולות שהם מו' תחוננות, כי שם צין לשאול ולהבין ולהשכיל, ובתיב ועל זה נאמר הנסתירות ליהו"ה אלהינו"ו והנגולות לנו ולבנינו, ומפרש הנגולות לנו היינו דעתך רשו לשאלא ולעינא ולאספלה בהו

שבח דא שירתא

בשם הגרא"א מווילנא זיע"א: פנימיות התורה הם חיים לפנימיות הגוף שהוא הנפש והחיצונית להחיונות הגוף, והעסקם ברמז וסוד אין יציר הרע יכול להתגרות בהם.

(אבן שלמה פ"ח)

הזהר מקדוש" ע"פ "מתוק מדבר" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוזות ישראל

פורמט כיס
"זבלתך בדור"
מהדורות ר' יוסף
צבי עברגען
[cm 16.5/11.5]

שלהבם חם
ערובית
המלה קראן